

הלכות מעילה פרק ב

א. קדשים קלים אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין באמוריהן, עד שיצאו לבית הדשן: שהרי הן לאשים, ואין מועלין בדבר הנאכל כמו שבארנו. אפלו העלה האמורין שלהן למזבח, קדם זריקה אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם.

ב. הוציא אמוריהן לחוץ, קדם זריקה אין מועלין בהן, עד שיזרק הדם. נזרק הדם אף על פי שעדין הן בחוץ ולא החזירן, מועלין בהן: שהזריקה מועלת ליוצא, בין להקל בין להחמיר.

ג. כל קדשי קדשים מועלין בהן משהקדשו, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין בהן בדבר שכלו לאשים, עד שישרף ויצא לבית הדשן; ואין מועלין בדבר הנאכל, כמו שבארנו.

ד. כיצד: העולה אחד עולת העוף ואחד עולת בהמה, והקמץ, והלבונה, ומנחת כוהנים, והחבתין, ומנחת נסכים מועלין בהן משעת הקדשן, עד שיצאו אחר שרפתן על המזבח לבית הדשן.

ה. וכן פרים הנשרפין, ושעירים הנשרפין מועלין בהן משעת הקדשן, עד שישרפו ותגמר שרפתן בבית הדשן ויתך הבשר; אבל קדם שיתך מועלין בו, והוא בבית הדשן. וכן פרה אדמה מועלין בה משהקדשה, עד שתעשה אפר: אף על פי שהיא כקדשי בדק הבית, הרי נאמר בה "חטאת היא" (במדבר יט, ט). ותנאי בית דין הוא, שלא ימעל אדם באפר הפרה.

ו. חטאת בהמה, ואשם, וזבחי שלמי צבור מועלין בכלן משהקדשו, עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין באמוריהן, עד שיצאו לבית הדשן; ואין מועלין בבשר. וכן חטאת העוף מועלין בה משהקדשה, עד שיזה דמה. הזה דמה אין בה מעילה, אבל אסור להנות במראתה ונוצתה; והנהנה בהן אחר הזה, לא מעל.

ז. המנחות מועלין בהן משהקדשו, אף על פי שעדין לא נתקדשו בכלי שרת, עד שיקטיר הקמץ; קרב הקמץ, התרו השירים באכילה. ואם נפסלו השירים או חסרו, ואחר כך הקטיר הקמץ הואיל והקטרה זו אינה מתרת השירים באכילה, הרי הדבר ספק אם יצאו ידי מעילה או לא יצאו.

ח. לחם הפנים מועלין בו משהקדש, אף על פי שעדין לא נאפה, עד שיקטיר הבזכין; הקטיר הבזכין, התר באכילה. וכן שתי הלחם מועלין בהן משהקדשו, קדם שיאפו, עד שיזרק דם הכבשים; נזרק דם הכבשים, התרו באכילה.

ט. הנסכים, מועלין בהן משהקדשו; ירדו לשיתין, אין מועלין בהן. מים שמנסכים בחג הסוכות כל זמן שהן בפד שלזהב, אין נהנין בהן; והנהנה, לא מעל. נתנו אותן בצלוחית מועלין בכלן, שהרי הן מכלל הנסכים.

י. לוג שמן שלמצרע מועלין בו משהקדש בכלי, עד שיזרק דם האשם; נזרק דם האשם לא נהנין ולא מועלין, עד שיתנו ממנו מתנותיו; נתנו ממנו המתנות התרו השירים באכילה, כבשר חטאת ואשם.

יא. כל דמי שחיטת הקדשים אין מועלין בו, בין לפני כפרה בין לאחר כפרה, עד שיצא לנחל קדרון; יצא לנחל קדרון,

מועלין בו מפני שהיה נמכר לגנות, ודמיו הקדש. אבל המקיז דם לבהמת קדשים הרי הוא אסור בהניה, ומועלין בו: הואיל ואינה יכולה לחיות בלא דם, הרי הוא כגופה.

יב. העצמות, והגידים, והקרנים, והטלפים שפרשו מקדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין בהן; פרשו לאחר זריקת דמים, אין מועלין בהן. עצמות העולה שפרשו לפני זריקה, אין מועלין בהן לאחר זריקה: שהזריקה מתרת אותן. ואם פרשו אחר זריקה, מועלין בהן לעולם.

יג. עצמות העולה שפקעו מעל המזבח קדם חצות הלילה, מועלין בהן; לאחר חצות, אין מועלין בהן אף על פי שפקעו קדם חצות כיון שהגיע חצות הלילה, נעשו כל האברים כמי שנתאכלו ונעשו אפר. גחלת שפקעה מעל המזבח, בין לפני חצות בין לאחר חצות לא נהנין, ולא מועלין; אבל גחלת שלקדשי בדק הבית, מועלין בה. והשלהבת לא נהנין, ולא מועלין.

יד. דשן המזבח החיצון, בין קדם הרמת הדשן בין אחר הרמה מועלין בו. דשון המזבח הפנימי, ודשון המנורה לא נהנין, ולא מועלין.

טו. כל בהמת קדשי קדשים שהיא בעלת מום בין שקדם מום קבוע להקדשה, בין שקדם הקדשה למום קבוע, ואפלו היתה מחסר זמן מועלין בהן משהקדשו, עד שיפדו. אבל תורין שלא הגיע זמן, ובני יונה שעבר זמן, והן קדשי מזבח אף על פי שאסור להנות בהן, הנהנה לא מעל: הואיל ואינן ראויין לפדיון, הרי הן כחטאות המתות; לפיכך אין מועלין בהן.